

Rodica Enache

În pat cu Da Vinci

EDITURA VREMEA
BUCUREȘTI
2019

Coperta: Silvia Colfescu
Ilustrația copertei: pictură de Rodica Enache
Redactor: Claudia Drăgănoiu
Lector: Alexandra Ciuciulin
Tehnoredactor: Dan Amza

Copyright © Rodica Enache, 2019

ISBN 978-973-645-928-3

Paul intră în cabinet cu aerul lui absent, ușor distrat.

- Bună, vreau să te ocupi de un caz!
- Adică?
- Îți trimit un pacient, te ocupi de el, nimic mai simplu!
- Haida de, Magister îmi trimite mie un pacient! Știi bine că nu te refuz, spune drept, e un indezirabil?
- E mai complicat. Mi-e prieten. Știi, genul ăla de prieten de-o viață.
- OK, să vorbească cu Raul pentru programare.
- Îl cheamă Matei, nu se face să-i pun eu diagnosticul, hai să zicem că e un tip mai dificil. Prefer să-l vezi astăzi, spre sfârșit de program, dacă te excedează, să caut altă variantă.

Iese din cabinet la fel de neașteptat pe cât a intrat.

Doamne-Dumnezeule, Paul are un prieten! Este inviat, temut, chiar amicitia este o delicată rară pentru el și deodată, mi-l prezintă pe marele prieten.

„Dacă te excedează, caut altă variantă”, din partea lui Paul sună mai degrabă a provocare.

N-am timp să zăbovesc pe episodul „Paul și prietenul lui din copilărie”, este programată Zoe G., depresivă, văduvă, sindrom de doliu prelungit.

În șase ședințe de când este în terapie, am reușit să trecem de la privirea mată, lacrimile care se preling mecanic de câte ori încerc să vorbim despre situația și sentimentele ei, la un soi de compromis. M-a rugat doar să o ascult, fără să încerc să analizez, doar să o ascult.

Să nu mă uit prin ea, să nu îi pun întrebări, în general să nu fac genul de chestii pe care le fac de obicei terapeutii.

Acum câțiva ani, poate aș fi sfătuit-o să încerce mai degrabă să vorbească cu o prietenă. Dacă refuză terapia, nu are rost să cheltuiască bani și timp.

Aș fi mers pe protocolul terapeutic specific doliului cronic.

Acum o las în timpul ei, aștept să ajungă ca de la sine în relația terapeutică, chiar dacă bate câmpii despre orice, despre cum a plouat, despre cum n-a plouat, despre liliacul ei alb.

Și-a redeschis atelierul de ceramică și asta e bine.

Își face apariția surâzătoare, vapoasă, am senzația că va începe să cânte și să danseze prin cabinet.

Începe să-mi povestească despre lumea ei de gâze fantastice, șopârle, brotăci, pe care tocmai a băgat-o la cuptor.

Sporovăiala ei de suprafață devine obositoare.

– Hai Zoe, vorbește, vorbește și totuși, spune-mi și mie, de ce mai vii tu la terapie?

Obişnuită să-i menajez sensibilitatea, se blochează un moment, răspunde automat.

– Pentru că nu pot să vorbesc despre el.

– Atunci, scrie!

Privirea îi înoată în lacrimi, se frânge pierdută.

– Te-am supărat!

– Încearcă să te liniștești, uite cum facem: îmi scrii pe mail orice îți trece prin cap despre el. Înțelegerea noastră rămâne valabilă. Fără analiză, fără comentarii, promit să citesc tot ce mi-ai scris.

– Lasă-mi câteva zile, cine știe, poate o să fiu în stare să-ți scriu.

S-a ridicat încet, s-a întors spre ușă, mersul i-a devenit rigid, nu mai are nimic din grația cu care își făcuse apariția.

Încă mă mai urmărește imaginea oarecum dezarticulată a Zoei, când Raul mă anunță că a venit domnul Matei S.

Din trei pași e lângă birou, nu așteaptă să îl invite, nu pot spune că s-a așezat pe scaun, a fost ca o cădere de bunăvoie.

O umbră gri, slab, ușor adus de spate ca de o apăsare, cu părul aproape alb, lăsat copilărește pe frunte. Un tricou gri deschis cam lăbărțat, blugii gri, până și privirea are o nuanță de verde grizat. Singuri pantofii negri, solizi ca pentru mers pe munte, au parcă o viață a lor, independentă de personajul fragil care s-a prăbușit pe scaun.

Opusul lui Paul, cu aerul lui prosper, mereu pe cai mari, cu tonusul lui de invidiat.

Constat că nu mă simt foarte confortabil.

Mă gândesc că ar fi trebuit să îl refuz pe Paul. Nu este genul de relație terapeutică care îmi trebuia acum.

Încep anamneza fără convingere, aceleași întrebări seci, convenționale.

– Sunt bătrân, mă apropii de capătul vieții, nu am copii, sunt singur.

Matei mă fixează cu privirea tulbure, mlăstinoasă, continuă fără să aștepte reacția mea.

– Nu mi-e frică de moarte, îi fac curte, este ultima mea amantă. Și apropo, nu cred în psihologie, în psihiatrie, în psihoterapie, în general, în toate chestiile care încep cu *psi*.

– Și totuși ești aici, într-un cabinet în care se practică psihoterapia.

– Din plictiseală.

Mă bufnește râsul, omul își imaginează că a aterizat în parcul de distracții.

– În cazul ăsta, s-ar putea să nu fi nimerit în cel mai potrivit loc.

– Știu, am vrut să-i fac hatârul lui Paul. Tipul le ia personal.

Dă să se ridice, revine moale pe scaun.

– Oricum, sunt prea obosit și plictisit să mă cert cu el. Zice că-i este frică de pulsiunile mele suicidare.

– Matei, dacă vrei, îi spun lui Paul că te-ai prezentat, dar abordarea mea terapeutică nu se mulează pe așteptările tale.

– Așteptările mele? Îți spun că nu mai aștept nimic.

– Cu atât mai mult!

– Mă gonești?

– Matei, haide să nu inversăm rolurile!

O sclipire scurtă, ca lama unui cuțit, îi trece pe apa stearsă a privirii.

O fracțiune de secundă, apoi capul îi cade pe piept, stă aici în fața mea, o creatură înfrântă, închisă.

Este șase seara, programul meu pe ziua de azi este practic încheiat, o rază de soare cade pieziș pe părul lui, omul din fața mea îmi amintește de o scenă din „Zidul”, secvența cu medicamentele aranjate și rearanjate pe jos, într-un puzzle imaginar.

– Îți place Pink Floyd?

– De unde știi? mă întreabă Matei, ca trezit din somn.

– Nu știu, doar întreb.

– Și acum ai să mă întrebi despre relația cu mama?

E sarcastic, iar eu sunt în afara programului.

– Uite ce e, Matei, sunt peste program, sunt obosită, dacă ai chef, bem o cafea pe terasă.

S-a luminat subit.

Apăs pe butonul mascat discret sub birou.

Raul apare în secunda doi, ca și cum ar fi stat lipit de ușa și atâta aștepta.

Înalt, un exemplar impozant, statura lui umple spațiul cabinetului.

Ochii negri, intenși, îl șterg în treacăt, suspicios, pe Matei.

– Poți să ne faci două cafele?

– OK, șefa! Cu accent pe *a*. Iese rapid.

– Câinele de pază?

– Mai mult decât atât, omul meu de încredere și te rog, fără răutăcisme, Matei.

Hotărât, ăștia doi nu se plac, remarc fără tragere de inimă.

Ieșim pe terasa cabinetului, de fapt, intrăm în altă lume.

Bătrânul tei argintiu este în floare, aroma lui ne lovește ca o băutură tare.

Efectul de relaxare este instant, stăm muți în așteptarea cafelei.

Toată tensiunea dintre noi s-a volatilizat în floarea de tei.

Sunt cu garda jos, nu-mi pasă că e riscant să-mi ies din rol.

Cafeaua lui Raul este perfectă, e o impietate să n-o savurezi.

Mă destind, omul din fața mea este deodată undeva departe, pare șters din peisaj.

– Îl urăsc, îl urăsc! Cutele de pe frunte, privirea, respira o dușmănie aproape palpabilă.

– Pe cine urăști, Matei?

– Pe Liviu!

– Cine e Liviu?

– Lasă asta, nu contează, oricum nu mai contează!

Îmi face impresia că este un mic joc în răspunsul lui.

Deja nu mă mai simt în largul meu. Mă gândesc să-i propun o variantă convenabilă.

– Tu te descurci cum știi cu Paul, când consideri că ai ceva să-mi spui, te programezi la Raul, bem o cafea pe terasă, vorbim.

E derutat, pufăie precipitat din țigară, fumul îmi intră în ochi.

– Bine, sărut mâna! Pleacă ocolindu-mi privirea, de parcă l-aș fi ocărât.

Raul n-a plecat, oricum este obișnuit să aștepte, mașina lui este în service și îl las în drum spre casă, pe Moșilor.

– Mergem, Raul? Nu se uită la mine, e băgat tot în niște hârtoage.

– Mai am treabă.

– Să ai spor!

Îi las cheile de la mașină pe birou și ies.

Mirosul de tei, întârziat în floare, mă surprinde iarăși, trag adânc aerul saturat de parfum în piept, o mângâi pe Neagra în trecere.

Bulevardul mă înghite brutal, mulțimea oamenilor, zgomotul, mașinile bară la bară, asfaltul care încearcă să scoată din el toată căldura acumulată peste zi, îmi dau o stare ciudată, pre-anestezică.

Simt nevoia să merg, să pun pas după pas, să ies cumva din năuceala asta idioată.

O brunetă înaltă, athletică, mă izbește în umăr, aproape mă clatin, nu-ți cere scuze, se pierde grăbită în mulțime.

Mă gândesc să iau un taxi, dar pașii mă poartă singuri, într-un soi de exercițiu motric independent.

Totul în jur este foarte colorat. Reclamele, machiajul fetelor, hăinuțele lor sumare. Se vorbește tare, oameni alerti par că aleargă spre ceva ce mie îmi scapă.

Un câine enorm, purtat în lesă de un băiat pirpiriu, mă mârâie aiurea.

Intru mecanic într-un magazin care speră să mai atragă clienți întârziați. Mă duc țintă la o rochie roșie și intru în cabina de probă.

Mă privesc în oglindă.

Asta căutam, de fapt.

Să mă asigur că nu sunt transparentă, că exist în carne și oase, dincolo de ușa cabinetului.

Probez rochia roșie. Parcă nu sunt eu. Cutele lejere se opresc deasupra genunchilor, are doi nasturi aurii, fixați pe clapele unor buzunare inexistente.

Niște lăntucuri din aur, sau niște mărgelile mai lipseau atârinate de rahatul ăsta de rochie roșie.

Totuși, dau la împachetat rochia mea din bumbac olive, care mă îmbrățișa discret și moale, rămân îmbrăcată cu rochia asta roșu-coraille, ca un strigăt.

Soarele apune spre Kogălniceanu, într-o vâlvătaie ca rochia mea.

La statui, mă îndrept spre taxiurile înșirate în parcare, mă răzgândesc în ultimul moment, mă urc într-un autobuz deja aglomerat.

Simțurile îmi sunt invadate, trupul meu pare că nu-mi mai aparține, este împins, presat, atins de trupuri străine. Decid să nu mai opun rezistență, mă strâng în mine, încercând să ocup cât mai puțin loc.

Miroase a oboeală, transpirație, abandon, am senzația că sunt prizoniera unui ciudat experiment cu șobolani.

Din fericire, am de mers doar câteva stații, eliberată, mă amestec printre oamenii cu sacoșe, înviorați de apropierea serii.

Pe aleea din fața blocului, domnul Dimov își face plimbarea de seară. Mă salută ceremonios, cu pălăria lui din pai, decolorată de soare și ploi, cu un zâmbet larg, își etalează noua dantură.

Îmi este simpatic, cu aerul lui ponosit, de modă veche, cu politețea intrată în reflex. Niciodată nu l-am văzut așa de zâmbitor, mă obișnuisem cu politețea lui neutră, ușor afectată.

O fi efectul rochiei coraille.

În sfârșit, acasă!
Între sarea de Epson și Relaxing Lavande, optez pentru ultima, mă las în voia apei, porii se deschid, mă spăl de toată oboseala zilei.

La ceai răsfoiesc *Jurnalul lui Da Vinci*. Am cumpărat cartea cu ceva timp în urmă, încă păstrează mirosul de tipăritură, are o hârtie aparte, catifelată.

Iau cartea cu mine în pat, Da Vinci zice că pantera va continua să lupte cu câinii și cu vânătorii, chiar și după ce i s-au scurs toate măruntaiele.

Intru în somn pe când el are treabă cu acele minți care, în locul exercițiului, se lasă pradă trândăviei. „Sunt asemenea briciului despre care am vorbit aici, își pierd ascuțimea tășului, în timp ce rugina ignoranței le distruge forma...”

Visez că sunt la examen, niște bilete minuscule, înfășurate strâns în câte un etui din plastic. Iau la rând mai multe bilete și de fiecare dată îl dau altcuiva, se știe că nu sunt pentru mine.

Am tras biletul meu cu teamă, parcă soarta mea depinde de conținutul mesajului captiv în etui-ul lui din plastic.

Subiectul era format dintr-un singur cuvânt, perfect lizibil, scris aproape caligrafic, dar pentru mine nu avea sens.

Încercam din răspuțuri să-i prind înțelesul, și nimic.

Îi arăt biletul profesorului, un tip solar, zâmbitor și-i spun că nu înțeleg ce scrie.

Glasul lui este melodios, el știe ce spune, pentru că, în final, *Für Elise*, alarma mea de la telefon, se aude tot mai clar, mă trezesc cu greu, cu visul încă agățat de mine.

Cafeaua este „zăhărelul” cu care îmi păcălesc diminețile. Îmi place să o fac la ibric, cu caimacul deasupra, mirosul ei umple bucătăria, complice.

Îmi amintesc că i-am lăsat mașina lui Raul, trebuie să comand un taxi.

În timp ce mă pieptăn fără convingere, părul meu oricum stă doar cum vrea el, sună telefonul. Este Raul.

– Te aștept jos, mă surprinde el.

Știi că nu va fi nici o explicație între noi pentru gestul meu de ieri. Este suficient de inteligent și intuitiv să simtă când și care momente trebuie depășite fără cuvinte în plus.

– Neața, îi spun și sunt chiar binedispusă.

– Bună, îmi răspunde cu o mutră impenetrabilă, de mare șef de trib.

Nu mă deranjează tăcerea dintre noi, abia după a doua cafea, pe care o beau pe terasa cabinetului, pot spune că mă trezesc de-a binelea.

Fără intenție, înregistrez mișcările aproape brutale cu care Raul schimbă vitezele, bombănitul permanent, câte un „boule!” scrâșnit printre dinți din te miri ce. Mi-e limpede că agresivitatea nu are legătură cu mine, este comportamentul lui șoferistic, de care până azi n-am avut parte.

La giratoriul de la Universitate îmi spune sec:

– Azi vreau să plec mai devreme, îmi scot mașina din service.

– Perfect, după ora 12 mai vine doar Simona, pe Neagra o hrănesc eu.

Neagra e câinele tuturor și al nimănui. Îi aduc de mâncare și eu și Raul, dar el este cel care o hrănește mai des.

Îmi place că pe Raul îl duce mintea, nu trebuie să-i spun eu toate alea. A simțit că Simona „mă stoarce” și are grijă să o programeze mereu ultima.

Captivă într-un mariaj din care nu concepe că ar putea exista o ieșire, se complăce cu pasiune în postura de nevastă înșelată, care se jertfește pe altarul familiei.